

Hun nikkede.

„Du maa hente Doktoren,“ tilføjede hun lidt efter, da Emanuel blev liggende ubevægelig. „Og du maa skynde dig . . . Gutten er meget syg.“

„Ja — ja,“ sagde han, ligesom vaagnende af en Bedøvelse, fik ihast nogle Klæder paa og famlede sig frem gennem Storstuens Mørke for at komme ud og vække Folkene. Da han skimtede Lys ovre bag Karlekammervinduet, begyndte han allerede oppe paa Flisetrappen at kalde:

„Niels! . . . Niels!“

Det lød i den stille Nat som et Raab om Hjælp, og inden han var naaet over Gaardspladsen, viste Karlen sig forskrækket i sin Dør — i bar Skjorte, med en opslaaet Bog i Haanden og en Pibe hængende fra Munden ned til Jorden.

„Du maa straks spænde for Vognen, Niels, og hente Doktoren. Gutten er bleven meget syg.“

„Hente Doktoren?“ sagde Niels og saae paa Emanuels blege og forstyrrede Ansigt. „Men det er jo ikke tænkeligt at finde Vej inat, saa mørkt det er. Man kan jo ikke —.“

„Ja, det faar være. Du maa kalde paa Søren, og han maa følge dig med Lygte . . . Hestene kender jo Vejen.“

„Ja men —.“ Niels vilde gøre nye Indvendinger, men Emanuel afskar ham straks Ordet.

„Gør blot, som jeg siger, og spild ikke Tiden med Snak,“ sagde han i en ham ganske uvant bydende Tone, der gjorde Karlen maalløs. „Du hører jo, at Gutten er meget syg, og at det haster. Se øjeblikkeligt at faa Søren vækket og sig ham, at han skal sidde op straks.“

Da han kom tilbage til Sovekammeret, stod Hansine endnu bøjet over Guttens Seng og holdt paa Barnets Arme.

„Synes du ikke, vi med det samme skulde sende Bud efter din Moder? Vilde det ikke være dig til Beroligelse?“

„Nej, det nytter dog ikke noget. Men du maa kalde paa Abelone og sige til hende, at hun skal tænde op og varme Vand i den store nye Gryde.“